

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΗΜΑ

"Εγινε τὸ πρῶτο βήμα. Δειλό, ἀμφίβολο, σὰν τὸ τρικλινσμα μικροῦ παιδιοῦ ποὺ μόλις ἀρχίζει νὰ περπατεῖ, μὰ ἐγιε. Ἡ Κοινοβουλευτικὴ Ἐπιτροπὴ γιὰ τὴν ἐπεξεργασία τοῦ Συντάγματος δέχτηκε ν' ἀναγνωρίσει ὅτι ἔπειτα ἀπὸ δύο χρόνια ὅσες ἑλληνίδες θὰ ἔχουν συμπληρώσει τριάντα χρόνια καὶ ξέρουν ἀνάγνωση καὶ γραφὴ θὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέγουν τὰ πρόσωπα ποὺ θὰ διακυβερνοῦν τοὺς δήμους καὶ τίς κοινότητες.

Μὲ τὴν στοργὴ μᾶς περιβάλλουν οἱ ἄντρες! Μᾶς συγκινεῖ ἀληθινά. Δὲν πρέπει μὲ κανέναν τρόπο νὰ ποτύχουμε στὴν πρώτη μας πολιτικὴ ἐμφάνιση, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ μᾶς δίνουν μὲ τὸ σταγονόμετρο τὰ δικαιώματά μας τὰ πολιτικά, γιὰ νὰ μπορέσουμε μὴ μέρη νὰ φτάσουμε στὸ ὕψος τῶν σημερινῶν πολιτικῶν μας! Βέβαια παρὰ τὸ τίποτε, παρὰ τὴν τέλεια ἄρνηση τῆς ἀνθρώπινης ὑπόστασης τῆς γυναίκας στὴν πολιτεία, καλὴ κι αὐτὴ ἢ μακρυνὴ ἐλπίδα. Ὁ φεμινισμὸς στὴν Ἑλλάδα χρωστᾷ μεγάλῃ ἐγνωμοσύνην στὸν πρόεδρο τῆς Κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς κ. Ἀλεξ. Παπαναστασίου ποὺ κατόρθωσε μὲ τὴν ἐπιμονή του, μὲ τὰ φωνισμένα του ἐπιχειρήματα καὶ μὲ τὴ συγχρονισμένη του πολιτικὴ ἀντίληψη νὰ ὑπερικήσει τὴν ἀντίδραση μερικῶν πληρεξουσίων ποὺ θὰ τοὺς περιμέναμε πιὸ συνεπεῖς μὲ τίς δημοκρατικὲς ἀντιλήψεις ποὺ δῆθεν ἀντιπροσωπεύουν.

Ὡς τόσο ἂν οἱ παραχωρήσεις αὐτές, ποὺ μᾶς δόθηκαν ἔπειτα ἀπὸ τόσοὺς ἀγῶνες, μᾶς δίδονται τόσο δισταχτικά, ἐκείνες ποὺ ἔχουν τὸ λιγώτερο δικαίωμα νὰ διαμαρτύρονται γι' αὐτὸ εἶναι οἱ γυναῖκες ἐκείνες ποὺ μόνες τους ζήτησαν περιορισμοὺς στὰ πολιτικὰ δικαιώματα ποὺ διεκδικοῦσαν, ποὺ μόνες τους ὑποτίμησαν τίς πνευματικὲς καὶ ἠθικὲς ικανότητες τῆς ἑλληνίδας καὶ τὴν ἔβαλαν σὲ χαμηλότερο ἐπίπεδο ἀπὸ τὸν πιὸ τιποτένιον ἄντρα. "Ὅχι μὲ ὑπεροχία, ὄχι μὲ περιφρόνηση τῶν ικανοτήτων τῶν ἄλλων, ἀλλὰ μὲ ἐπίγνωση τῶν δικῶν μας, μὲ αὐτοπεποίθηση καὶ αὐτοσεβασμὸ, εἴχαμε καὶ ἔχομε τὴν ὑποχρέωση νὰ ἀγωνιζόμαστε γιὰ τὴν πολιτικὴ χειραφέτηση τοῦ φύλου μας,

ποὺ θὰ φέρει μαζί της τὴν οἰκονομικὴ καὶ τὴν κοινωνικὴ του χειραφέτηση. Δὲν πρόκειται περὶ παζαρέματος, ὅπως διστυχῶς θέλησαν νὰ χαρακτηρίσουν τὴν πολιτικὴ μας τῆς ἀπόλυτης ἐξίσωσης μερικὲς συντηρητικὲς φεμινίστριες. Δὲ ζητοῦμε πολλὰ γιὰ νὰ μᾶς δώσουν λίγα. Ζητοῦμε ὅλα, γιὰτι μᾶς θφείλονται ὅλα. Ἄν οἱ ὀφειλέται μᾶς δὲ θέλουν νὰ πληρώσουν τὰ χρέη τους ἢ ντροπὴ εἶναι δική τους, ὄχι δική μας ποὺ διαπιστώνουμε τὸ γεγονὸς τοῦ χρέους των. Ἐμεῖς δεχόμαστε αὐτὸ ποὺ μᾶς δίνουν. Ὑπάρχει ἐλπίς νὰ φρεθεῖ κάποτε μιὰ Ἐθνοσυνέλευση, ὅπου ἀφορισμοὶ σὰν αὐτοὶ τῶν κυρίων Ἀρσβαντινοῦ καὶ Φραγκοῦδη περὶ κοινωνικῶν καὶ ἠθικῶν κινδύνων δὲ θὰ βρῖσκουν ἀπήχηση, ὅπου οἱ ἀρχεὲς τῆς δημοκρατίας θὰ εἶναι συνειδητὲς ὄχι μόνο σὲ 70 πληρεξουσίου, ὅπως στὴν τωρινή, ἀλλὰ στὴν πλειονότητα τοῦ νομοθετικοῦ σώματος.

Μιὰ τέτια Ἐθνοσυνέλευση θὰ νιώσει ἀσφαλῶς τί τῆς ἐπιβάλλει ἢ στοιχειώδης ἀντίληψη ἐθνικῆς ἀξιοπρέπειας κι ἀκόμα καὶ σκοπιμότητας. Μιὰ τέτια Ἐθνοσυνέλευση θὰ θελήσει νὰ τοποθετήσῃ τὴν Ἑλλάδα στὴν ἴδια γραμμὴ μὲ τίς περισσότερες χῶρες ποὺ ἀναγνώρισαν τὰ δικαιώματα τῶν γυναικῶν. Μιὰ τέτια Ἐθνοσυνέλευση θὰ τιμήσῃ τὴν ἑλληνίδα ποὺ στάθηκε πάντα στὸ ὕψος ὅλων τῶν ἐθνικῶν μας περιστάσεων, πολύτιμη συνεργάτρια τοῦ ἀντρός στίς συφορὲς καὶ στοὺς ἀγῶνες μας.

Καὶ ὑπάρχει ἀκόμη ἐλπίς νὰ συνεισθοῦν ὡς τότε καὶ μερικὲς φεμινίστριες καὶ νὰ πειθοῦν πὼς ὅταν μόνον μᾶς βάζομε περιορισμοὺς στὰ αἰτήματά μας εἶναι ἀστείον νὰ περιμένουμε νὰ μὴν ὑπερθεματίζον οἱ ἄλλοι.

Γι' αὐτὸ ὅλα δεχόμαστε μὲ χαρὰ τὸ μικρὸ μελλοντικὸ δῶρο τῆς τωρινῆς κυβερνήσεως, γιὰτι θὰ μᾶς χρησιμεύει ὡς ἀφετηρία γιὰ νέους ἐντατικώτερους ἀγῶνες.